

profesionist realizată, orientată, dintr-o perspectivă a viziunii poetului latin Virgiliu, spre "Somnul pietrelor" (partea I - solemnă, cantabilă, meditativă), spre "Fantezia micilor făpturi" (partea a II-a aducătoare de contrast cu elemente de punctare sonoră; caracterul este zglobiu) și "Ornitologică" (partea a III-a - cu sonorități pline și grave).

Continuând demersul serii, "Secvențe III" (p.a.a) de Liviu Marinescu individualizează clarinetul pe o țesătură camerală cu o schemă tematică și preluată dintr-un opus precedent ("Secvențe II"). Prin trasarea unor citate muzicale (din Preclasicism, Romanticism) într-un mod prea la îndemână (simplă însălire în context), piesa reclamă un exces de fantezie în detrimentul rigorii, și prea puțin stil propriu.

"El cau del silenci" (p.a.a.) de Eduardo Terol se arcuiește pe elemente secvențiale, recurențe și îmbinări ale acestora, tehnica-cheie fiind cea variațională aplicată într-o manieră de spulberare a segmentului tematic propus, până la dispersare.

Cu valențe retrospective, piesa "History 2" de Liviu Dănceanu propune o călătorie, în timp, materializată sub forma unui expozeu sonor ce solicită memoria. Realizată prin etalarea minuțioasă a diferitelor procedee de scriitură caracteristice fiecărei epoci muzicale în parte, "călătoria" conține delimitări ale acestora printr-un leitmotiv, o "temă a plimbării" precum cea din "Tablouri dintr-o expoziție" de M.Musorgski, de această dată, în timp.

A fost un program atât de bogat în gramatici și înțelesuri o surpriză? Nu! Preferințele muzicale, acuitatea în alegere, percepere și redare, se remarcă ca o constantă definitorie pentru formația "Archaeus" ce invită mereu la o nouă întâlnire.

Cristina MARTINESCU

Spirit și materie sau "Contraste"

Primul din cele două momente-maraton ale Festivalului - parafrazându-l pe cel de al doilea, "Le soir d'un fan(atique)" - ne-a prilejuit reîntâlnirea cu componenții trio-ului "Contraste" (Emil Șein, Sorin Petrescu și Doru Roman, folosind o sintagmă istorică "de tristă amintire" dar extrem de valabilă în cazul celor trei muzicieni "multilateral dezvoltați" din punct de vedere interpretativ, căci pe lângă specializarea de bază fiecare dintre ei mănuieste o sumă de instrumente complementare: saxofoane, ocarine, fluiere, percuție pentru Emil Șein, sintetizor, percuție și fluiere pentru Sorin Petrescu și vioară, contrabas, fluiere pentru Doru Roman). Pornind de la ideea de a nu-și dezamăgi "fanii", cei trei au optat pentru un repertoriu, evident, plin de... contraste, mai puțin în ceea ce privește valoarea semantică a conținuturilor (căci toți autorii și-au respectat profesiunea de credință identificând-o cu credința în profesiune, nu doar o simplă formulă inversată, ci un adevăr susținut axiologic) și mai mult din perspectiva diversității stilistice a propozițiilor componistice.

De la *Tricercarul* lui Eugen Wendel și până la *Rezonanțele pe fond alb* ale lui Ulpiu Vlad am parcurs auditiv nu mai puțin de unsprezece eșantioane din Babilonul conceptual contemporan, "recolte" mai recente ori mai vechi ale gândirii creatoare revăzute de curând precum ... *femme couchée qui reve...* de Carmen Maria Cârnelci, pagini camerale în accepțiunea "nouă" a termenului, circumscrise atât paradigmatic cât și sintagmatic tipologiei sonore a sfârșitului de veac. Ne-am simțit atrași de poetica demersului lui Eugen Wendel, foarte inspirat selectat ca început de drum interpretativ, o meditație asupra spectrului posibilităților de relaționare dintre Unu și Multiplu, a tentativei de a diminua forța Divergenței, direcționând-o către Convergență (în dorința autorului de a "găsi și realiza o fuziune - posibilă - între elementele esențiale", definitorii, ale celor trei categorii de instrumente - clarinetul, pianul, percuția - în primul rând sub aspect timbral-melodic), pentru ca apoi Carmen Maria Cârnelci să ne readucă în memorie, sondând creuzetul Subconștientului de-a lungul traseului realitate-vis (coșmar) - din nou realitate, experimentalismul vocal de "tip" Berio pe fondul unui arsenal fonic ilustrativ apelând și la efecte vizuale cu tentă suprarealistă, totul prin intermediul aceluși mim-actor-cântăreț care este Cristina Ascher, atașată de multă vreme posturii artistului total.

După J.Yuasa al cărui recviem (comandă învingând concurența unor prestigioși creatori europeni!) s-a constituit într-o mărturie deosebit de validă a preocupărilor compozitorului pentru domeniul religiei creștine, un alt japonez, cel pe care l-au înscris în repertoriul lor membrii "Contrastelor", Hiroshi Nakamura, s-a dovedit a fi (atât prin realizările sale orchestrale anterioare precum "*Apokalypse*" ori "*Purgatorio*" cât și prin actualul *Der Stachel des Todes* - "*Ghimpele morții*", având ca motto un extras din Noul Testament) interesat în mod special de ipostaza creștină a fenomenului religios, transpunând subiectul ales într-o viziune tensională de o remarcabilă plasticitate și concentrare energetică a sonorităților.

În schimb, *Circling*-ul lui Daniel Kessner care a urmat s-a plasat în zona desfășurărilor abstracte predominant lineare, ancorate într-un limbaj semi-serial, semi-modal diatonic cu secvențe repetitive.

În timp ce *Perkussiana II* a lui Reinhard David Flender (pentru saxofon, pian și percuție) a contribuit la a crea "necesarul" de bună dispoziție al serii, gravitând în peisajul sonor jazz-istic tradițional, *Webb-Contrastele* Danei Probst (care a alăturat trio-ului din nou trombonul lui Barrie Webb, reevaluându-i valențele expresive) au preferat meșteșugul clasic al arhitecturării într-un flux unic a unui dublet atitudinal diferit nu doar conceptual, ci și ca așezare în pagină a parametrilor fonici.

Partea a doua a acestui veritabil maraton muzical de slalomuri printre multitudinea de jaloane tipologice cu un statut stilistic deja consacrat a cuprins *Fragmenti* pentru trombon solo de Dora Cojocaru (avându-l ca protagonist pe același pasionat Barrie Webb), un mozaic declarat de gesturi aservite materializării unei formule de comunicare cu alură arhaică, bine organizate tensional din punct de vedere sintactic, apoi *Überzeitliches Gold* (*Aur netemporal* - pentru soprană, saxofon și percuție), purtând semnătura de o acuitate sensibilă specifică acelei

personalități cu totul singulare care a fost Myriam Marbe, filtru emoțional vibrant al grundului folcloric de esență arhetipală sugerând o întreagă gamă de stări prin intermediul panoramării dramaturgice a actului sonor; au urmat *Bellevue II* de Michael Smetanin (pentru saxofon, trombon și percuție) și *Contraste-Trio* (pentru saxofon, pian și percuție) al Mihaelei Vosgianian, conturând alte fațete, evident diferite, ale factualității contemporane ce reprezintă fie, la Michael Smetanin, imaginea auditivă corespondentă tabloului omonim al lui Andy Warhol într-un demers acuzat programatic, a cărui energie de factură telurică se diluează însă tensional - din păcate, odată cu finalul celei de a doua secțiuni când mesajul folcloric devine redundant, fie o altă versiune (după cea a Danei Probst) a reflectării unor categorii antinomice, concepție purtând deja "marca" Mihaelei Vosgianian, de această dată un "binom structural aksak-rubato" (nota autoarei) circumscris formei "deschise" în care continuitatea și discontinuitatea, ritmicitatea pulsatorie și ieșirea din timp alternează, într-o succesiune expresivă "de efect".

Au încheiat această "probă de rezistență" destinată receptorilor acestui "supermarket" gestual heteromorf aflat sub incidența fie a spiritului, fie a Materiei, *Rezonanțele pe fond alb* ale lui Ulpiu Vlad, a potențială replică de expresionism interiorizat dată tragismului nedisimulat al partiturii lui Myriam Marbe, la limita lumii de Dincolo (căci piesa este dedicată memoriei profesorului și compozitorului Anatol Vieru), un univers al Violenței și Zgomotului născându-se și murind în ambianța celui Alb, aparenta "liniștire" ce "rupe" din când în când traseul către paroxism al frământării sonore și care nu este altceva decât expresia unui bocet în surdină, o Apocalipsă a suferinței "cosmosului mic" asumată cu discreție, regăsindu-se, deloc întâmplător, pentru că acesta este semnul unei veritabile comuniuni artistice, în protecția propriilor noastre angoase existențiale ca un tulburător "raisonneur" al adâncului Ființei.

Loredana BALTAZAR

Intersecții muzical-culturale

Într-un festival dedicat **noului** din domeniul creației muzicale, era poate firesc ca unul dintre momentele manifestării să supună atenției publicului, și lucrările unei generații aflată încă la început de drum: cea a studenților - compozitori. Constituindu-se ca un element al parteneriatului cultural stabilit între Hochschule fur Musik din Hamburg și Universitatea de Muzică bucureșteană, concertul din dimineața zilei de 28 mai s-a desfășurat sub semnul intersecției și al interrelaționării a două școli componistice, ce s-au dovedit a fi depărtate doar geografic.

Fiind inaugurat de ceremonia de conferire a titlului de membru de onoare al Comunității universitare din U.M.B. consulului general onorific al României în Germania, domnul Hasso Kornemann - festivitate oficiată de rectorul instituției, domnul Petre Lefterescu - *Concertul studenților compozitori* a pus în lumină un